Samlade dikter

III

Av

Lars Larsen

Till bildkonstnären Gunnel Arvidsson

Du skall krypa i ljuset färgernas stigar

Ditt ljus skall fjälla som sågar som sågar upp genom
mörkrets hjärta

Krypa ljus så dess spån sprutar som forsstänk mot solen
och ditt ljus skall sluta lysa, och bara andas
krypa ljus så det andas trädets hjärterötter ut i ljuset
och dina ljusrötter skall skälva mot trädets rötter

Den måne som en gång gömde trädet i sig själv
skall förlösa det med sina månerötters ljus
när ditt ljus andas stilla ut i rymden
och kallar på nattens färger

En poetkarriär

Det var en man
som ville bli sedd en dag
och ge ut en bok
på Bonniers förlag.

Det blev tjugoen
små refuseringsbrev

innan en dikt-
samling godkänd blev.

När den kom ut
var alla ting som förr.
Slentriankritik.
En kall och sluten dörr.

Han ej gav upp.
Nu började samlandet
på sånt som gav
status åt namnet.

Litteraturkritik,
mer publicerad dikt,
en och annan fin
vänskap utav vikt.

Men vad är det
för en lillvärld, denna
svenska ankdamm, trång
för en stor penna?

Man måste få
internationell kontakt.
För en bildning bred
stå i stram givakt.

Översättningar.
Och imponera på
Svenska Akademin.
Stipendier få.

Lite lagom tung
blev denna insats.
Egna diktandet
kom på andra plats.

Och så hade han
skapt till sist ett namn,
kanske ock en plats
i historiens famn.

Men trots det så gick
folket där ignorant
som om han blott var
en simpel klant och fant.

Kanske blott en sak
var tillräckligt fin:
plats bland arton i
Svenska Akademin.

Med en hand uträckt
mot de artons behag
stelnade han
på sin grav en dag.

Två män

Två män fick häftig kissnöd mitt på gatan.
Den ena urinerade strax i en vrå.
Den andra tänkte, otåligt, "Fy Satan!"
Och tvingade sig vidare gå.
Den ena var fri ifrån skam och bedrag.
Den andre hade slavaktigt sinnelag.

Två hemlösa de möttes mitt i staden.
Den ena hade tiggarskål i handen.
Han var ett alltför vanligt fall i raden
av folk som synes stå vid avgrundsranden.
Den andra var tillfreds med däggdjursrangen;
han hade festat loss på goda rester
han funnit i den närmsta restaurangen,
det var hans alldagliga, gratis fester.
Den förste hade slavaktigt sinnelag.
Den andre var fri ifrån skam och bedrag.

Min självsmages rättsfantasi

Civilisationen är ond
men den smältes
om som en naturlig naturkatastrof
i min andes mage, i tron
om den smältes
och jag fattar intet av hur detta går.

Detta lilla under är min
paradisiskt
trygga grundförsäkran mot rättshaveri,
bitterhetens hatfulla spinn,
paradisiskt
släckes av min själsmages rättsfantasi.

Arkeologi

mullret
av den sedan årmiljoner döda
Jättefågelns vingslag

nådde mig en dag

jag förlamades

av ljuset

Fångenskapens slut

Har du i en förvånad, blixtsnabb stund
förlorad mellan dröm och vakenhet
uppstått ur ett björkträds väsensgrund
och klätt dig i nakenhet?

Ett ögonblick blev allting djupt och svart,

behovet efter rörlighet försvann.
Och hemligheten avslöjades vart
den frihetens ådror rann.

Vad var bundenhet vid jordens ådernät
när din nya trädförnimmelse uppstod,
den som nyckeln har till dödens hemlighet,
till granitens fördolda blod.

Förlamad utav glädje vände du
tillbaka till din kropp och till ditt hus.
Och visste att all fångenskap var nu
för evigt besegrad i ljus.

Det nakna folket

Det berättas om ett bondefolk i Flaten
att de strävade från morgon till kväll
för att kunna duka fram den knappa maten
varje dag i sitt fattiga tjäll.

Så hade det varit så länge
man mindes, och skulle fortgå
så länge naturen var den stränge
efter syndafallet karga tistelvrå.

Men så kom det en dag ett naket folkslag
av en svävande, drömmande natur
som ett underligt, mystiskt vinddrag
helt utan att man fattade hur.

De ropade i en skogsdunga
så att blodet isade till.
Det var deras sätt att sjunga
som fick hjärtat att stå still.

De sjöng inga riktiga sånger
på ett språk som det gick att klura ut.
De sjöng den urgamla sången
som aldrig tar slut.

Det var inte möjligt att förnimma
vad den sången handlade om
innan den fruktansvärda timma
för avslöjandet kom.

Det var drängen Robert, son till smeden
som tog matpaus och följde efter dem
när de åter försvann emellan träden
bort mot floden Betlehem.

Det var när det plötsligt blev tvärstopp
vid den slingrande flodens jättelind
som det bländande ljuset föll, som nästan
gjorde drängen Robert blind.

Det var deras sätt att äta
av det frodiga jätteträdets blad
som fick drängen att lamslagen leta
sig tillbaka till sin stad.

Han förtalde, väl framme i Flaten
för sin väntande far, en gammal smed:
"Vi har slitit förgäves för maten.
Man kan leva av blad från skogens träd."

Heidenstams klagosång

Jag har kring min panna en gloria
som jag mottog den dagen jag blev
garanterad en plats i vår historia,
alla kommande släkters minnesväv.

Den dagen var det som om jag lyfte
ur mitt vardagslivs trista litenhet
och mitt liv fick ett mycket högre syfte:
att få forma en folksjäl varm och tät.

Nu blev allt som jag skrev så gränslöst viktigt,
ty det skulle läsas ock om tusen år.
Och jag skred till mitt verk så försiktigt
som om jag tassade kring skolmagisterns tår.

Nu fick jag ju chansen att skriva
sånt som folket skulle trycka till sitt bröst.
och skapa ett namn, som skulle bliva
en i öknen ropande röst.

Men vår svenska historia har en början
och därför den får ett säkert slut.
Det är detta som grundlägger min spörjan
om jag kommit på villovägar ut.

En annan historia i mig värker.
Där finns ej begynnelse och änd.
Att läsa dess texter bara stärker
min känsla av återvändsgränd.

Det var denna historia jag miste
min sömngångarkänsla av
den dagen jag första gången visste
att mitt diktarnamn ej skulle gå i grav.

Offerberget Moria

Jag vandrar uppför offerberget Moria
med Isak med och ryggen tyngd av ved.
Det är min civilisationshistoria
som så har böjt den gamla ryggen ned.

Mitt namn är Adam, med mig har jag Sonen
som bakom mig går mot sin undergång.
Den gammaltestamentliga Demonen
har plågat oss med sin befallnings tvång.

Mitt enda barn går bak mig, Kristuslammet,

min löftesson, min gråt om att få bli
stamfader till det släkte som ur dammet
skall resa sig till Edens harmoni.

Nu går han där bakom mig i sin fångdräkt
som kyrkornas Demon åt honom gav
som inte tålde se den vilda Eden-fläkt
som lammets djurnatur är skapad av.

Jag hade aldrig startat uppför Moria
om inte kyrkans präster hade skrämt
mig med den tunga, bibelsprängda gloria
som dit den kommer dräper lek och skämt.

Men nu är det för sent att återvända.
Där bakom träden skymtar bergets krön.
Där är det hus som byggdes för att skända
vår aplikhet och djurursprungets frön.

Jag är en gammal man och jag har strövat
upp längs en liten bergsstig livet ut.
All annan önskan har det mig berövat
än det att släktets lidande tar slut.

I mina bästa stunder har jag drömt
att när jag når till tempelbergets mur
skall Herren själv från himlen ropa ömt
att han försvarar Sonens apnatur.

Det står ett altarkors vid stigens slut
som rests av stat och kyrkans prästerskap.
På det skall släktet, sen det lidit ut
uppstå till djurlikhet ur kyrkans gap.

Det är en vacker afton, lugn och fri

Det är en vacker afton, lugn och fri,
helig och nunnelik går tiden ner på knä
tillber i andlöshet, och solen faller i
dunkelröd tystnad, drömlik att se.
Himmelens mildhet smeker oceanen
Lyssna! Den mäktiga Varelsen är vaken,
sakta rör sig Evighetssvanen,
mullrande, dovt och åsklikt över taken.
O, kära barn! som vandrar med mig här;
om tankens högtid ej ditt hjärta når,
dock, din natur lika gudomsmättad är,
ligger i Abrahams sköte år för år,
tillber i templets inre helighet.
Gud är hos dig, fast du det inte vet.

William Wordsworth

(Min tolkning av dikten "It is a beautious evening, calm and free")

Jakob Böhme

Ur Gudoms-Urgrundens bittra Quale
Den Eviga Naturens mörka Centrum
Naturspråkets stammande Glossolale

Genom Philosophi och sophisters väntrum

Essentias klara beskådan
i ljus ur ett hav av eld och kärvhet.
Blott Sonen förvandla kan en sådan
Vredes Quale till klarhetsblickens djärvhet

Swedenborg

Allt som skrivits på svenska språket
har skapat en Swedenborgsk andevärld
som lever sitt eget liv, utanför bråket
av dagspolitik och världslig flärd.

Här gäller blott underhavsliga lagar
av simmande, bubbellik natur
där spöklika fiskar på havsbottnet jagar
och människan lever som djur.

Här gäller ej simpla klassifikationer
i lögn och sanning, i ont och gott.
Förlåtelsens väldiga evighetstoner
väller och smälter i azurblått.

När dagspolitiken med stenansikt talar
och psykiatrins moralism blir för tung
går du ner i undervattnets salar
till leken i havsströmmars gung.

När läkare kommer och granskar psyket
och iskallt bläddrar i psykvårdslag
då finns blott en utväg: det blixtsnabba dyket
till spökfiskars lyktor som tröstar en svag.

En gång var vårt jordklot betäckt av vatten
och isfloder sjunger dess ödes dån.
Din själ rinner ständigt ut i natten
till moderhavet den kom ifrån.

Köttmannen från Herren Gud

Jag har två köttgluggar i min arma skalle
som hackades ut av Herren Gud
och med deras slemklumpar kan min skrumpna ande
bakom gluggarna glo på varje brud.

Jag fick också en slemmig köttstång
som man kan hacka på ibland
när man inte får tag i någon köttklump
att sticka sin stång i lite grand.

Till sist gav mig Herren Gud manicken
som kan va bra att ha med sig här och där
för bara man skruvar lite med den
får man korvar om det långt till grillkiosk är

Avskedsdikt till Ronja Aarniala

Ronja,
det späda barnaljuset i din varelse
har gått in i den stora Förvandlingen
in i den stora Födelsen
det är bara barnaljuset som går vidare
bara det i dig som ryms i en livmoder

som är så mjukt och näpet
att det överlever övergången
till en musexistens, en blåklocksexistens

jag såg det där barnaljuset
redan i din mänskliga varelse,
det uppfyllde nästan hela din kropp

du förlorar inte mycket i övergången

Vi ska bygga den nya världen

Ja vi ska ha ekologiska bananer
och ekologiska maskiner
och vi ska ha rättvisemärkt kaffe
och rättvisemärkta slavar
ja vi ska ha jämlikhet mellan könen
och även kvinnor ska bli löneslavar

Ja vi ska ge barnen rätt till daghem
och ta dom bort från sina föräldrar
och hjälpa alkoholister att sluta dricka
och ha dom fångna på behandlingshem
ja vi ska läka dom psykiskt sjuka
och förnedra dom på dårhus

Ja vi ska få slut på alla krigen
och skicka ut mängder av fredssoldater
och vi ska förändra klimatet
och debattera om utsläppskvoter
ja vi ska få slut på allt våld och all hämnd
och kraftigt öka antalet beväpnade poliser.

Den yttersta urvattningen

Filmen är konstens yttersta urvattning
Deckaren är poesins yttersta urvattning
Universiteten är det antika lärjungaskapets (Mästare-lärjunge) yttersta urvattning
New Age är mystikens yttersta urvattning
Livets Ord är urförsamlingens och pingstdagens yttersta urvattning
Den lutherska kyrkan är den antika judiska tempeltjänstens yttersta urvattning
Gandhi och Nelson Mandela är Moses och GT-profeternas yttersta urvattning
Albert Schweitzer och Moder Teresa är Jesu yttersta urvattning
Turismen är pilgrimsfärdernas yttersta urvattning
Jonas Gardell är Franciscus yttersta urvattning
Holger Nilsson är apokalypsens Johannes´yttersta urvattning

Efter döden

Vårt minne blir det sista som dör,
det skall fladdra upp och lysa på vårt sista
kanske är det därför vi bör
endast varsamt skriva ting på minnets lista.

Vår tanke blir det sista som dör.
Den ska resa sig och stirra in i döden
för leta efter svaret på varför
den ej får resa vidare mot nya öden.

När minnena och tanken har dött
i den sista stora uppgörelsestunden
då skall glömskan komma, dunkelt och sött
och vi förenar oss med apan och hunden.

Min barndoms bilderböcker

Alltsedan min barndom
levde min själ på böcker
skrivna av slavar
med Systemets värderingar
som satt i varje troll
i varje mus och varje ängel
och jag söp det in
som var det verklighet jag drack
och min barndoms bilderböcker
i all sin "rena oskuld"
blev grogrunden för allt
som i vuxen ålder prackades
in i min arma skalle
vore det inte för dessa första
skenbart oskyldiga bilderböcker
hade kanske mitt hjärta
haft något av motståndskraft
något av verklighetssinne
när jag kom till de avgörande åren
då jag började låtsas som om
jag frivilligt accepterade
allt som sades i katedern
fast mitt inre var djupt likgiltigt
och låtsandet
blev liksom mitt andra jag
som till slut helt tog över
och jag glömde at jag någonsin
varit sann.

Till en okänd poet

(tillägnad Andreas Björsten)

O, du skygge poet
som ej någonsin fick
vara med i de stora sammanhangen
fast du hemligen vet
att ditt liv och din dikt
kunde tävla med Fröding i rangen.
Du fick aldrig ditt namn
med på böckernas blad
fast du låg i deras famn
både natt och dag
fast du var som en Fröding i rangen
och var hemligen med i sammanhangen.

Undret i skogen

Medan de fromma
sitter i bänkar
och lyssnar till tal om
dödas uppståndelse
går jag i skogen
och upplever hemligt
uppståndelses verklighet.

Medan jag skådar
undret i skogen
går mina tankar
till dom i bänkar
som väntar och väntar
att något ska ske dem
som sker här i skogen
så självklart och enkelt
som luften jag andas.

Frikostighetens hemlighet

Det är den lyckliges lott
att ha ett gästfritt sinnelag.
Han delar med sig av både
fru och egendom
till vem som helst
av en enda outgrundlig orsak:
sin egen glädje.

Närhelst du möter en girig
och ogästvänlig själ:
ta noga vara på den hemlighet
som döljer sig där bakom:

Den hemligheten är
att girighet är den olyckliges lott
bara den lidande slaven är girig,
som krampaktigt griper tag
i varje lindrande vattendroppe,
som vore hon ständigt
på väg att törsta ihjäl.

Inte rikedom, utan lycka
är frikostighetens hemlighet.
Är du lycklig delar du din sista krona
med den fattige och hemlöse.

Naturmissionärens väckelsesång

O, du som går
år efter år
och trälar i skola och jobb.
O, du som aldrig förändrar dig
men har fastnat i reglernas form
medan resten av skapelsen svallar iväg
i instinkternas väldiga storm.

O, du som är
utanför där
utanför skapelsens hem.
O, du som har isolerat dig
i din egen ensliga vrå.
Minns du ej längre din barndoms sång
som sjöngs utav gräsmattans strå?

Vill inte du
avsluta nu
din gråtrista slavexistens?
Måste du vänta till dödens dag
innan du släpper dig fri
och förenar dig med myrornas här
och måsarnas jubelskri?

Salig du som har skådat Gud

Salig du som har skådat Gud
djupt i ditt väsens grund
du som har hört en hemlighet
som kom ut av din egen mun.

Salig du som har visshet fått
att skapelsens väsen är gott.
Som därför kan släppa ditt väsen loss
och hoppa i mörkaste fors.

Salig du som har lidit ut
den sista resten utav

den falskhet, det sken som nu tagit slut
i civilisationens grav.

Klagosång över en hemlös självmördare

O, du som föstes ut ur barndomshem
och går så helt familjelös omkring
du tvingades att välja mellan slaveri och hemlöshet
och tog det senare, och grät.

Av solidaritet med allt som är
med djuren som går där
du blev ett djur, men fick det mycket värre
än något husdjur, något boskapsdjur.

Du klappade på porten till
en jättevilla med en ensam man
och tiggde honom att dig adoptera
blott som en hund, men kallt han bad dig gå.

Du bad ej om nån mat och ej om pengar
blott om ett hem, blott om en varm familj,
blott nån att dö med utan att behöva frukta
blott nån att dela livets sista stunder med.

Då gick du till en gammal ladugård
och värmde dig på kornas rygg
men bonden kom och jagade dig ut
och gråtande du gick i mörkret bort.

Du sökte desperat en flock med djur
som kunde adoptera dig när ingen annan ville
men alla djur var fångna, och gick omkring i band.
I skogen syntes nästan aldrig djur.

Då viskade ett träd till dig i natten;
det finns en moder kvar som inte är
i fångenskap och träldom under makter,
och adopterar sådana som du.

Det finns en moder, först så är hon sträng,
och sedan öppnas hennes varma famn.
Ja, många underliga små filurer
har funnit henne som sin enda välkomst.

Det finns en plats där alla såna samlas
som ingen annan ville adoptera
Dom är din stam, och med dem ska du ströva
som djur igenom ändlöst vida djungler.

Dikt om döden

Dagen sover i natten
Natten är dagens hem
Livet sover i döden
Döden är livets hem

Döden vår yttersta moder

Döden är det yttersta hemmet för den hemlöse,
den yttersta modern för den moderlöse,
det yttersta livet för den livlöse,
den yttersta garanten för den oförsäkrade,
den yttersta säkerhetsknappen för den otrygge.

Döden är den yttersta förvandlingen för den som fastnat
och bara stampar på stället.
Döden är den yttersta välkomsten för den utsötte,
döden är den yttersta naturen för den civilisationströtte,
den yttersta segern för förloraren.

Hymn

Och nu går jag och väver den väven
som är vävd runt uppståndelsens tempel
Och nu går jag i ring runt och väver
denna väv kring uppståndelsens tempel
Och nu går jag i sju varv och väver
det som vävs omkring solarnas tempel
Och jag går för att möta den sången
som är vävd kring uppståndelsens tempel.

Djurisk väckelsepsalm

Ljuvligt och kärleksfull djuren hörs kalla
Kalla på dig och på mig.
Naturen är öppen, vidöppen för alla
Öppen för dig och för mig.

Refr: Kom hem, kom hem!
Du som är stressad, kom hem!
Naturen nu väntar och lockar och kallar.
Kallar den trötte, kom hem!

Varför du dröjer, när djuren dig lockar
Att du går med i den lek
Som hela resten av skapelsen leker
Kretsloppets eviga lek.

Varför du stressar och jobbar och slavar
Blott för ett vidrigt system.
Varför du skiljer dig så ifrån resten
av hela skapelsens liv.

Lars Larsen (bearb. av psalmen "Ljuvligt och kärleksfullt Jesus hörs kalla")

Psalm om djurisk frälsning

O salighet, o gåtfullhet
Naturens kungakrona
Som mer än världens visdom vet
Och varje synd kan sona.

Jag träder till Naturen fram
Ur civilisationen
Att ge min själ som nyfött lamm
tillbaka till sin Moder.

All civilisationsbegär
Din vilda hand borttvagit
När som en krigsman i din här
Din vildhets form jag tagit.

Jag svär dig trohet, ödmjukhet
Och lydnad intill döden
Från denna stund för evighet
Du vårdar mina öden.

Nu all min synd du tagit har
Av fröjd vill hjärtat gråta
Jag är ditt barn, du är min far
O salighetens gåta!

Lars Larsen (bearb. av Sven Lidmans psalm)

Höstpsalm

Och himlen är så skimrande klarblå över mig
som om höstkylan har rensat atmosfären
Och jag såg idag en fågel som fick djuret i mig
att tjuta som en varghonas unge

Och himlen är så djupklar som andevärlden är
Som om kylan gör den djupare än vanligt
Och schäfern som jag mötte i morse på min väg
Den visade mig djuriskt djupt intresse.

Och himlens blåa färg den har aldrig varit så
gränslöst vacker som den var denna morgon
Den gamla jätteeken i Sibeliusmuséets park
har väl återigen haft sin del i saken.

Till psykiatrikern

Aig haf a lidl drabl mit mai
skallari
Da ar dai lidl larvar in mai
magari.
Dai noisefraisar mit sou monni
voisabi
Dai ärte mai ou dai mit manni
plagari.

(ärte = norska ordet för reta)

Djurisk psalm om vår naturs befrielse

(mel. Hugsvalaren är här)

O, sprid det glada bud
En hälsning ifrån djur
Till varje människobröst
Som längtar efter tröst
Må tusen tungors ljud
nu bära fram vårt bud:
Befrielsen är här!

Refr: :/: Befrielsen är här :/:
Vår fängslade natur
har sluppit ut ur bur
O, sprid det glada bud
I hela världen ut
Befrielsen är här!

Djurisk psalm om tryggheten i Naturen

(mel. Trygg i min Jesu armar)

Trygg i Naturens armar
Trygg i en granskogs famn
Gömd i dess kärleks skugga
Här har min själ sin hamn
Här är mig himlen öppnad
Här födar Livet själv
Här spelar marken toner
fram ur en glasklar älv.

Refr: Trygg i Naturens armar
Trygg i en granskogs famn
Gömd i dess rika kärlek
finner min själ sin hamn

Trygg i Naturens armar
Trygg mot all nöd och sorg
Trygg mot all civilisation
Här är min fasta borg
Stormar och böljor tystna
här vid en stilla sjöstrand
Här får jag leka, vila
här är mitt rätta hemland

Lars Larsen 29.9.10

Psalm om livet, döden och andevärlden

Natten är den lilla döden
Drömmen är den lilla andevärlden
Den fysiska döden är den stora döden
Dödsdrömmen är den stora andevärlden.

Vintern är den mellanstora döden
Dvalan är den mellanstora andevärlden
Den fysiska döden är den stora vintern
Dödsdrömmen är den stora dvalan

Dagen är det lilla livet
Vakenheten är den lilla Verkligheten
Fortsättning trots döden är det stora Livet
Att förnimma den är den stora Vakenheten

Sommaren är det mellanstora livet
Livslust är den mellanstora vakenheten
Evigheten är den stora sommaren
Att förnimma den är den stora Verkligheten

Knockout efter smärta är den lilla medvetslösheten
Civilisationen: Traumat av en straffande lag, är den stora medvetslösheten
Återhämtning efter smärta är det lilla uppvaknandet
Civilisationskollapsen är det stora uppvaknandet

Höstpsalm om döden

Och nu kommer hösten med sin livgivande kyla.
Dess väsen märkes bäst när man sover utomhus.
Och nu kommer hösten som en död före döden,
den låter oss få känna hur det blir när vi ska bort.

Jag längtade så i mitt inre efter döden,
och så kom plötsligt hösten med sin årliga död.
Man ej behöver vänta till den sista stora döden.
Man får vänja sig sakteligen vid den varje höst.

Och aldrig jag visste att döden var så ljuvlig
som nu när jag känner på dess väsen denna höst.
Så skimrande klarfrisk och ren som en istapp
som väcker mig med oanad förvandlingskraft.

Och låter jag då höstens väsen tränga in i märgen
och lever jag mig in i den så helt att jag dör
före döden, då slipper jag att fly till självmordstankar
för att redan nu få uppleva döden.

Djurisk psalm

(Mel: psalmen "O Happy Day", av Philip Doddridge)

O, sköna dag när jag av djur
blev bortryckt från vårt ekorrhjul.
Jag trodde aldrig att det fanns
en sådan frihet någonstans.

Refr: Sköna dag! Sköna dag!
När djuren tog mig till sitt bröst.
Nu har jag mod, nu har jag tröst.
Från samhällslagen blev jag löst.
Sköna dag! Sköna dag!
När djuren tog mig till sitt bröst.

O, sköna dag när moder jord
mig gav sitt första lösenord
så jag slapp in, in till mitt hem
där djuren och där träden bor.

Nu ser jag fram, fram till den dag
då alla frias från all lag.
Och tills kollapsen kommer skall
jag nynna på min myretrall.

Lars Larsen. 28.9.10

Moses och Lammets sång

(mel. Rysslands nationalsång)

1. Hör sista basunen utstöta sitt ljud
som uppväcker de mördade minnenas Gud.
Martyrernas comeback,
historiens tsunami,
som äntligen skall sätta slavarna fri!

Refr:
Framåt och in i löftets land!!!
Fram med en fri och upplyft hand!!
Framåt med djurens och växternas här,
framåt och in i löftets land!!!
Fram med en fri och upplyft hand!!
Vi skall nå fram,
skall nå fram,
skall nå fram!

2. Hör uppväckte Moses på fjället utstöta
ett härskri så skönt att det ryser i märg,
att mördade vilden
i oss födes fram
och drar ut för att ammas av rovdjur och lamm.

3. Och Babylon skälver och Farao stramar
åt remmen som binder instinkten i oss.
Men nu kommer havet!!!
Det blodröda havet,
martyrernas comeback från Golgata kors!

Sång om 2012

Vi hoppas på 2012
som året som kommer att befria oss
Vi hoppas på 2012
Och räknar de dagar som är kvar.
Vi väntar på jättesolstormen
och hoppas att den skall utplåna oss
så att civilisation aldrig mera kan
resa sig någonsin någonstans.

Refr: Kom 2012 och befria oss
från våra förtryckare
från våra förslavare
Kom 2012 och befria oss
från denna hemska civilisation.

Vi väntar på 2012
kanske det blir naturens återkomst
för att döma de kristna och Jesus
och befria alla djur som är i fångenskap
och befria alla fångar i fängelse
genom döden, den stora befriaren
I andevärlden skall dom hålla domedag
över präster, poliser och väktare.

Vi tigger om 2012
Vi tigger naturen att gripa in
med sin ömsinta hämnd över businessmen
psykiatriker och lagens väktare
alla som strypt våran livsglädje
och hindrat vår lek och vårt härjande
Vi skall dock bli dom första att förlåta dem
bara civilisationen får ett slut.

En sång om döden, befriaren från civilisation

En gång skall det som människorna fruktar mest
komma knackandes på deras celldörrar
och visa sig som en nyckel
till låset på deras kedjor
men de har fruktat sin befriare
de har vridit sig i kval för sin befriare
från landet långt, långt borta
de har förnekat sin befriare,
de har hånat honom, sagt; han finns inte
de har förtalat honom som förintaren,
de har kallat honom med sådana hädelsenamn
som bara präster får uttala på begravningar

Refr: Vi har fruktat vår befriare
vi har älskat våra kedjor
vi har genbommat alla portar
och förtalat vår befriare
Vi har fruktat vår befriare
som om han vore vår förintare
vi har letat desperat efter befrielsen
men vi släpper inte in vår befriare

En gång skall en nyckel komma knackande

på vår livscell, den som vi är så fångna i
den som kallas så fint civilisation
men som är ett helvetesmaskineri
En gång skall en nyckel stå och banka där
och ropa på vår själ i kedjorna
Och vi skall kvida i kval i våra kedjor
och vi skall frukta den nyckeln för vårt liv
och vi skall stoppa igen nyckelhålet
och vi skall älska våra kedjor ännu mer
och vi skall inbilla oss själva att vi lever i
själva paradiset mitt i våra kedjor,
och vi skall strypa oss själv i våra kedjor
när vi lyssnar till dödens dån därutanför.

Klagosång över den civiliserade människans fångenskap

Refr:

O du djur i bur,
O du djur i bur,
O du människodjur i bur.
Minns du inte att
du engång var fri
som en varg i Guds natur.

O du djur i bur,
före födelsen
var du ett med allt som är,
som är Verklighet,
inte människoskapt,
ett med djur och bär,
deras jämlike,
nu du lägre än dom är,

bara för att du
går omkring och tror
att det finns en hierarki
och för att du bor
i civilisation
full av hjärntvätt och mytomani.

Refr: O du djur i bur...

På dödsbädden

Aldrig var Ditt
minne om mig så skimrande
som här vid månens stilla
rislande vattenfall

Stum jag gömmer
ansiktet mitt i händerna
inför Ditt minnes tysta
stammande måneljus

Se, nu är jag
här, detta frö som lägger sig
ner i Ditt minnes mjuka

porlande lövskogsjord.

Sakta rinner
fröet, där borta framför mig
faller det ner i en
tillbedjande svanesång

Långt där nere
når mig ej längre rösterna
av dessa aftonsånger
som bara dör och dör

Här är havet
här lyser månen harpolikt
med duvsång ruvande
lågt över vattenfall

skriven hösten 2007

Det postnationalistiska Finlands nationalsång

Vi utropar ett Finland som är fritt från poliser,
där alla djur går fria och där
kärleken lyser
som den enda lag vi hyser
den finns inte på papperslappar
så vi utropar, vi rappar:
utropar ett Finland som är
fritt från politiker,
där ingen går i jobb och som är
fritt från butiker;
snart äter vi av allt, för allt har börjat växa fritt och sviker
privatismen,
åkrarna skall åter bli till skogar, för
vildismen
har gett oss lite, hej, lite vilddjursmagar
som kan omfamna alla våra finska papperslagar
och släppa alla skolbarn ut på evighetssemester
nu släpps brottslingarna ut
för att fira sina
förlåtelsefester

Det sträng

Det spelar en sträng
Det spretar en sträng
Det heter ut en sträng
Det reder sig en sträng

Det går upp en sträng
Det leker i sträng
Det smeks i en sträng
Det tar sig en sträng

Det lever en sträng
Det ser ut en sträng
Det häver i sträng
Det hävs ut en sträng
Det kläcks ut en sträng
Det fläckas en sträng

Det läcker en sträng

Det tar det med sträng
Det pustar en sträng
Det läks ut en sträng
Det havar en sträng

Det gnids över sträng
Det glider av sträng
Det breder ut sträng
Och armar av sträng

Det börjar av sträng
Det allt av sträng
Det allt finns av sträng
Det finns mat av sträng
Det fåglas av sträng
Det går där en sträng
Det säng sträng

Det går på en sträng
Det klöver sträng
Det djur på allt som sträng
Det sover ut sträng
Det ler ut sträng
Det släcks ut sträng
Det gallrar ut sträng

Det släcks ut sträng
Det gallrar ut sträng
Nu dör det ut sträng
Det heter nästan sträng

Och jag som sträng
Jag trängde ut sträng
Jag värpte bort sträng
Jag solade ner sträng
Det badade ner en sträng

Jesu återkomst

Solen skiner
borta i horisonten,
det blir lättare
och lättare
för varje steg.

Änglavisdomen

Änglavisdomen
är först och främst
ren
bortom all beräkning,
klokhet och
teknik.
Den är barnens visdom,
den sagolika.
och den här:
Ängeln
är en äng-varelse,
som lever på
ängarna
den är ren

och oskyldig,
ett vilt lamm.

Boksamlarens natt

När det blev natt
tog han och samlade de få
glödande kolbitarna som låg utspridda
samlade dem i en liten hög
för att elden skulle brinna så länge som möjligt.
Det blev kallt, och han kurade ihop sig intill glöden,
De glödande kolbitarna var alltför få, dessa författare och böcker
som han hade samlat och samlat i många år,
destillerat ut ur världshistorien som man tvättar guld.
De var alltför få nu när det blev natt och kallt,
han hade behövt fler, men de flesta dög inte
när det verkligen gällde.

Döden

En morgon
kan hända jag
får flytta
till solen
En morgon
lyfter jag på
svanevingar
mot en azurblå,
högre luft
mättad av gryning
och barnatjut

Vårt väsens Grund

Vårt väsens Grund,
Du som är i det fördolda:
Låt det Du är heligförklaras i våra kroppar!
Låt Din samhällsordning uppenbaras i vår gemenskap!
Låt dina strukturer ta form, så som i det fördolda, så ock i det uppenbara!
Bli Du idag vårt enda uppehälle,
och avlägsna den skuldbörda samhället lägger på oss,
liksom vi också avstår från att skuldbelägga samhället.
Låt oss inte bli insnärjda i samhällsordningen,
utan rädda oss från dess förtryck.
Ty den sanna samhällsordningen, den sanna makten och den sanna skönheten
kommer från Dig, från evighet till evighet.
Amen.

"EN JOHAN NORDGREN"

(vissa poeter är oefterhärmliga. Min vän, poeten Johan Nordgren är en sån. Han har visst gjort ett outplånligt intryck på mig, för plötsligt satte jag mig ner och imiterade hans stil, och gjorde "en Johan Nordgren". Ni som känner honom, bedöm om jag lyckats fånga egenarten!)

du rumpar mig fast
du lever i bön
du kacklar i frack
du torkar en spik
du lägger ett rör
du fastar i kö
du kan mig en stund
du spelar på kam
du tasslar och skruvar i böner och ting
och allt som kan prasslas och åkas med bil
du fiser med pump
du gräver kanal
du heter i takt
du syr in en stump
du tänker med slips
du tar dig en kock

(dikten skall läsas med en dov, långsam, grötig röst, helst av Johan Nordgren själv, på en slam-scen)

Vilhelm Ekelunds elegi över pöbeln

(Fick höra av en vän i Nya Jerusalem att Vilhelm Ekelund upplevt en märklig omvändelse. Han som förr varit en av våra mest aristokratiska pöbelföraktare, upplevde en kväll en djup förkrosselse inför pöbelns ansikte. Då föddes denna elegi)

Pöbel, pöbel, du ensamma sträng, så sakta dallrande som flodens sträng
dallrande kröker sig
allt snabbare ju längre mot fjärran jag skådar –
Pöbel, du blinda, enformiga massa, glidande som floden mot sitt vattenfall –
Hur ofta ville jag inte samla dig under mitt landskaps vingar, locka dig hem,
förgrena dig som bäckar upp mot skogarna,
men du ville inte.

Pöbel, pöbel, du som tillbeder helgonen och utsuger din samtids heliga, de fattiga i anden,
hur ofta ville jag inte lösa upp din ensamhets sträng, suga
tillbaka alla bäckar som upplöst sin egenart i dig, spela på alla ruiner du gömmer,
upplösa din ensamhet i bäckarnas polyfoni,
hur ofta ville jag inte samla dig under mitt landskaps vingar, spela hem alla dina bäckar,
dessa fattiga i andens bäckar, dessa dina
dårar och profeter,
men du ville inte.

Sorgens röda spade

Verld!
Din Skapare
har sett din ålderdom,
och din tankes smäktande minnesförlust.

Stum av sorg
Han tar en rostig spade.
Domsord hafva vissnat af en hemlig gråt.

Nu förslår blott sorgens röda spade, den
som är hans egen Son.
Tar Han så sin Son och gräfver
gropen, der Han lägger ner sin verld.

Sjunger så för jorden
en stilla svanesång.
Den läggs på dufvovingar,

glider sakta över världen.
Ruvande.

Syndare, Kristus dig kallar

Syndare, Kristus dig kallar
med sitt liv och ord.
Stanna! Hör hur det skallar
över jord.

Syndare, Kristus dig bjuder:
"Sälj din egendom.
Asiens mage ljuder
så tom.

Syndare, därvid du finner
i min Gud en skatt.
Trygg du därefter rinner
genom natt."

av Lars Larsen
en syndare frälst av nåd 13.11.07

Sockenpresten

Å bergig ås, där står ett hus,
Högt öfver skog och sjö.
Där såg jag första dagens ljus,
Och där vill jag ock dö.

Må hvem som vill gå kring verldens rund:
Vare herre och dräng den det kan!
Men jag står helst på fädrens grund,
Och är helst min kyrkas man.

Mig låckar icke ärans namn.
Bebor dock kyrkans bröst.
Min skörd ej gror i rycktets famn.
Jag skär den i andaktens höst.

Den jorden beherrskar har tusende ben
Och väl tusende munnar dertill.
Men svårt är dem bruka - *min* mun är ej sen
Att föra ut hvad *jag* vill.

Jag tror ej böljans falska lopp,
Som far förutan ro.
Min bibelbok, hon är mitt hopp,
Hon visar evig tro.

Hon närer sin son ur sin hulda barm
Den tid honom ödet gaf.
Hon fattar den säkert, hon håller den varm,
Då han dör, uti djupan graf.

Ej buller älskar jag och bång.
Hvad stort sker, det sker tyst.
Snart märks ej spår af stormens gång,
Af blixten, se'n den lyst.

Men tyst lägger tiden stund till stund;
Och du täljer dock icke dess dar.
Och tyst flyter böljan i hafvets grund;
Fast regnbäcken skrålande far.

Så går jag en stilla stig:
Man spör om mig ej stort.
Och mina bröder likna mig,
Hvar en uppå sin ort.

Vi reda för landet den närande saft.
Vi föda det - brödet är vårt.
Af oss har det hälsa, af oss har det kraft,
Och blöder det - blodet är vårt.

Hvar plåga har sitt skri för sig,
Men hälsan tiger still;
Derför man talar ej om mig,
Som vore jag ej till.

De väldige Lärde, med tvister och rop,
Slå bibel och dogmer omkull;
Tyst bygga dem presten och hans son,
Som så uti blodbestänkt mull.

Mig mycken lärdom ej är tung;
Jag vet blott, vad är mitt.
Jag läser som det skrifvet står,
Och lefver dervid fritt.

De lärde, de rike de bråka sitt vett
Att röna hvars lära är god.
Mig ren är den lära, man värft med sin svett
Och som man försvart med sitt blod.

Jag går ej stadigt kyrkan kring;
Ty blir mig hogen varm.
Jag vandrar upp till Svea Ting,
Med bibeln under arm.

Med mång' ord talar dock presten ej
För Kungen i allmän sak.
Ty kraftigt är Ordets hammareslag
I min bibelboks skallande brak.

Och om till krig Gud uppbåd ger,
Så gå vi man ur gård.
Där Kristus ställer sitt baner,
Där drabbar striden hård.

För älskade panten i kyrkans famn,
För fädernas tro vi slåss
Och känner ej ryktet vårt dunkla namn,
Kristus, Konungen känna oss.

* * *

Så mässar den åldrande sockenprest
I sitt lille träkyrkotjäll,
Inför den trogne församlingsrest
Som sitter der i qväll.

Han står der och täljer sin ålders staf.
Må hans ätt ej i Sverige se slut!
Prestens minne det sänks uti graf,
Men hans verk varar tiden ut.

Odalbonden av Erik Gustaf Geijer
omarbetad av Lars Larsen

Hoppet (utan ironi)

Det ekar i världen ett glädjebud, sprid det ut:
En människa har uppstått från död och nödvändighet.
Jag vet inte om det är sant, men jag skådar nu
ett ljus av en korsfäst gestalt överallt.

Refr: Och jag hoppas, jag hoppas att det är sant!
Ja, jag hoppas, hoppas att det är sant!
Och vore det ändock ej sant, och jag slutligen
efter döden förnimmer att allting är slut.
Så gör det ej nåt, detta skall nog förlåtas mig,
ty det här är den vackraste syn jag nånsin sett.

Jag frågade en gång en man om min väg till liv.
Han sade: Ge bort allt du har till de fattiga,
kom sedan och följ mig. Jag gjorde då som han sa,
och nu har jag bara att dö på det kvar.

Jag fiskade en gång i insjön Gennesaret.
Jag fick ingen fisk. Men då stod det en man på strand,
Han ropte: "Lägg ut på Guds djup!". Och jag lade ut.
Den fisk jag då fick blev för mycket för mig.

av Lars Larsen,
en syndare frälst av nåd 27.10.

Se tystningen!

Se tystningen!

Nu kommer den fram.

Nu tystnar den,
nu tystnar den fram.

Nu tystnar den som människa fram.

Onanisång

Västgötabackesnopp
i trädet opp.
Raspfader uti klipp
ett rumpesnipp.

Refr: Ollon och onani. Hej!
Det haver vi.
Ollon och onani. Hej!
Det haver vi.

Rutschkanemoppefräck
ner i en säck.
Papprapar våta hack.
Ett rör i frack.

Jag har klippt mig ett hål i livet

Jag har klippt mig ett hål i livet
ni vet; kanter som krossat glas
Att det är täckt av bokstäver
gör det inte lättare för jag finns inte mer.
En gång såg jag en människa
titta in genom hålet.
Och jag grät över henne.

Påskpsalm

Allt som tåras och allt som sänker.
Allt som vid gravarna står.
Allt som Sisyfos tänker.
Allt som står vid skrifternas bår.
Jesus Kristus Guds ende son
har av jorden fått doft i vår.

Du som stod där som minnet blänker
du som är borta och spår.

Du som Lukas bestänker
med en gravskrift, ett öppet sår.
Jesus Kristus Guds ende son,
du av jorden fått doft i vår.

Luciasång

Midvinternattens sång, buren av stjärnor
faller som stilla snö över tärnor.
Ned genom seklernas minnen av ljuset
faller den, löser sig upp i bruset:
Sankta Lucia! Drottning av jorden,
kom med din vita tröst till oss i Norden!
Stilla hon skrider för att befria;
Sankta Lucia, Sankta Lucia.

Sekt

Jehovas vittnena är en sekt.

Pingstvännerna är en sekt.
Svenska kyrkan är en sekt.

Svenska Dagbladet är en sekt!
Albert Bonniers är en sekt!
Poetry Slam är en sekt.

Parrelationen är en sekt!
Familjen är en sekt!
Kärleken är en sekt!
Jag är en sekt.

Samhället är en sekt!
Vänstern är en sekt!

De enda som inte är en sekt

är den enskilda,
ensamma människan
i den stund hon breder ut sina två blodiga händer mot
det svarta hålet
i universums
öga.

Jag ska bli en poet

Jag ska bli en poet som det ska skrivas om
som kommer med i litteraturhistorieboken
och jag ska bo i ett tält och det ska skrivas om mig
och jag ska visa hur ödmjuk en människa kan bli

Refr: Men när jag skaffat mig ett namn i världen;
en stor poet, ett helgon, pionjär
så står jag där och känner den tomma ensamheten
när det fattas mig den ena, ena människan

som kan se mig som jag innerst inne är

Jag ska bli en poet som det ska skrivas om
men som ej bryr sig om äran han får på kroken
ska mogna till och bli frisk till psyket mer än folk flest
och jag ska visa hur långt man kan nå i harmoni

Jag ska bli en poet som det ska skrivas om
men som ej väjer för döden och människo-oken
ska våga möta folks nöd mer solidar än folk flest
och jag ska visa hur djupt man kan trotsa dödsfobi

Apans hud

apans hud är lagad
av många små små ljud
vad min egen hud är gjord av
det vet bara gud

Äibe

rapp
spapp
pratt
trafs
safs
fass
basp
mafs
jaks
frass
fless
grebb
steib
stäibä
äibe
äbky
ikky
ebbe
säbse
räpbä
äikbä
kväkve
veskvä
äffe
räife
tärfi
fippi
spöppi
ippö
röölspi
pölspi
pröttö
stlösp
gäiö
äifö
öffö
gäbbä

räbbä
pöppö
sörbö

Det sten

det stenar i mig
det stenar i mig så mjukt
det stenar i mig
som det aldrig nånsin hjärta

det kvinnar i mig
det kvinnar i mig så hårt
det kvinnar i mig
som det aldrig nånsin man

det barnar i mig
det barnar i mig så vuxet
det barnar i mig
som det aldrig nånsin vuxen

det dödar i mig
det dödar i mig så levande
det dödar i mig
som det aldrig nånsin liv

Kommunikationsångest

Jag ropade in i det främmande mörker hon var.
Jag hör ännu ljudet i natten.
Men jag vet ännu inte om jag fått svar.

Jag är också ett främmande mörker att ropa in i.
Och aldrig kan man veta när
och om
natten gästas av främmande mörker
som vågar.

Aldrig nånsin får en människa veta
om det ekar eller svarar.

balalaikudikter

Balalaikudikten är en diktform påverkad av haikudikten, som jag uppfann ca. 2011. Vitsen med det är att skriva en minimalistisk dikt med tre ord på tre rader, lite som den ryska balalaikan har tre kanter och tre strängar. Här kommer några diktprov:

Dödens
svarta
sol

* *

Sensuellt
handslag
mikroknull

* * *

Evighetens
ofattbara
Verklighet

* * *

Treenighetens
glasklara
haikudikt

* * *

Andevärldens
befriande
lögner

* * *

Skrämmande:
lidandets
slut

* * *

Kemisk
förening
med Gud

* * *

Visionen av
materiens
verklighet

* * *

Balalaiku
en andlig
lortfläck

* * *

Hoppet.
Stumpen.
Gudastubben.

* * *

Loppans
mystiska
självuppfattning

* * *

Det var en man
som började leva sig så in i
den förvandling han skulle genomgå
i döden
att han genomgick denna förvandling
redan innan han dog.

* * * *

Det är sant att materien
i sig själv är paradisisk
men det finns materie
som är ihopfogad och ihopsnickrad på ett sätt
som gör att vi
leds bort från paradiset
tills den dagen då vi
går i väggen och återupptäcker
den paradisiska materien
bakom alla helvetiska konstruktioner
av densamma.

* * * *

Hur skriften dog ut

Efter Befrielsen
fortsatte vi att tillverka böcker
i många decennier
men inte genom tryckerier och bläck,
utan genom hemmalagad svärta och fjädrar
genom att göra små handskrivna böcker
av de tomma första och sista sidorna
i gamla böcker, vi återanvände dem
tills alla böcker var genomgångna.

Ode till löven en novemberdag

Heja löven!
Göm er för gatusoparen!
Håll ut på gatan tills snön kommer
och räddar er!
Sprid ut er över asfalten,
och gödsla den
med ert fina väsen,
så att såret i naturen,
det stora sår som staden är,
kan börja läka!
Akta er för de nekrofila,
som ständigt river upp såret,
varje höst, när skorpan börjar bildas,
den fina skorpan av löv,
små änglar som dalar ner från träden,
och skapar liv där de går fram,
mull, grunden för allt liv på marken!
Heja löven!
Lägg era helande händer på staden,
sjung en sång för den
om urtidens mull och urskogar.
De som likt ett Eden
en gång täckte marken,
där livlöshet nu råder.

Den ödmjuka flugan

Flugan
vilken ödmjuk varelse

Den flyger omkring
utan minsta tanke på status och berömmelse,
och när den sätter sig på mig,
är det utan att bry sig särskilt mycket
om min uppmärksamhet. Den vill snarare undvika den.
Det räcker med några andra flugors

uppmärksamhet.

Låt mig få bli ödmjuk som flugan.

Här, på internet, verkar frågorna avgöras

Här, på internet
verkar frågorna avgöras,
de urtida frågorna
tidigare höljda i dunkel
på grund av för lite information.

Här, på internet,
i Peak Information
har informationsmängden blivit
så överväldigande
att det inte går att stoppa huvudet
i sanden längre.

Fråga efter fråga avgörs här,
den främsta av dem väl Guds
och det övernaturligas existens,
de är inte svåra att lista ut längre,
med sådana otroliga
informationsmängder:
miljarder och åter miljarder
av internetsidor.

Även framtiden avgörs här, redan nu,
med mer och mer information
om Peak Oil och klimatförändringarna.

Dikt om döden

Döden är marken du går på.
Den finns överallt,
du kan inte undvika den.
Gå barfota på den,
räds inte den för mycket,
rota dig i den.
Liksom av marken du går på
skall du en gång omslutas av den,
och i vänskap med den
skall du finna frid.

Jag ska aldrig glömma dig, vilda liv

Civilisationen vill
att hela världen ska bli en enda stad,
och att alla naturfolk ska civiliseras.
Att vi ska glömma
det vilda livet i naturen
som vi en gång levde,

så att all vår kraft
ska ges civilisationen.
Men jag ska aldrig glömma er,
urfolk, om ni försvinner,
de vilda djuren och träden ska påminna om er,
jag ska aldrig glömma dig, vilda liv,
jag ska alltid veta att du finns,
och du äger min beundran
för evigt.

Jesu återkomst: den vilda naturens återkomst

Kanske är Jesu återkomst
inget annat än den vilda naturens återkomst,
exodus ur Egypten - civilisationen.
Kanske är den Nya Jorden som de kristna pratar om
den återupprättade vildmarken.
Kom naturens återkomst!
Kom vilda djur och vilda växter!
Väx över vår vidriga civilisation,
göm den barmhärtigt, detta sår,
detta brott, förlåt det genom att
växa över det.
Trött på detta brott
spejar jag mot horisonten
efter tecken på civilisationens kollaps
och den vilda naturens återkomst.

Svampen

När man är barn
suger man till sig omvärlden,
suger man till sig kunskap
som en torr svamp.

När man är gammal
blir inte svampen så mycket våtare mer
även om den ibland simmar
i en ocean av vatten.

Jag kan känna dödens väsen

Jag kan känna dödens väsen
när min nakna fot berör jordens mull,
att döden är något naturligt,
inget att vara rädd för.
Döden är vanlig,
vardag i naturen.
tänk på alla myggor som dör hela tiden,
tänk myggorna, som är lika värdefulla som människan
dör i massvis hela tiden,
och ingen begråter dom,
för det är inget märkligt med det,
att myggor dör hela tiden,
deras med-myggor sörjer kanske lite,
sedan flyger de vidare
på nya äventyr.

Jag kan känna dödens väsen,
döden är något gott,
den sårar kanske vårt ego för en liten tid,
men för den döende är det ett uppgående i alltet,
den slutliga Föreningen som hela vårt liv har siktat på,
droppen som försvinner i havet.
Vi blir till liv för livet, för maskar och djur, mull och växter.
Har vi inte varit nyttiga tills dess, blir vi nyttiga när vi dör.

Myggans död och min död

En mygghane lever bara några veckor.
Sen finns den inte mer.
Men det är inte tragiskt.
För den har verkligen LEVT.
Sen när den dör,
ja, då är det inget mer med det.

Så vill jag att min död ska vara.
Jag vill LEVA,
så att min död inte blir tragisk.
Ja, har jag LEVT,
då är min död som myggans,
jag finns inte mer,
men så är det inget mer med det.

Jag tror också att man vänjer sig snabbt
vid att inte finnas mer.

Man uppgår ju i Alltet,
smälter samman med naturen,
blir till LIV för andra,
det är floden som uppgår i havet,
i en sakta, mild extas,
som liknar lite på
när man släpper en fjärt, eller bajsar, efter att ha hållit sig länge,
man släpper sig helt enkelt när man dör,
man känner: äntligen!

Ett rop till alla hippien där ute

O ni hippien där ute! O ni övervintrade idealister!
Ni anarkistaktivister av alla slag, som kämpar för utopin!
Ge inte upp! Ni är min orsak att leva...
Att ni finns, gör att jag också orkar finnas.
Ni som ser igenom fasaderna, ser ruttenheten,
kämpar en förtvivlad kamp mot det överlägsna systemet,
ni sköra, ni småfolk, ni sanna hobbitar, ni hjältar!
Ni Naturens ögonstenar! Som tror på en radikalt annorlunda värld!

Hade det inte varit för er, vet inte jag om jag hade orkat
här i en förstelnad civiliserad verklighet, som enbart en sällan gång
nås av det gudomliga, det sant Naturliga.

Halloj alla hippien där ute!! Jag ropar
från min båt över till era båtar
här på internets hav;
håll ut, och låt er inte förborgerligas!
Jag vet att det är svårt, särskilt när man blir äldre,
jag fruktar själv ett sådant öde,
men er kamp skall hålla liv i min glöd!

O ni barfotafolket, ni rastafolket, ni reggaefolket, ni omställningsfolket!
Tack att ni finns även här på internet, så att det finns
något värdefullt att läsa även här,
det är så tråkigt här annars, mest skräp,
ja civilisationen har ju flyttat in här,
det är ingen ro att få här heller, för reklam och annat skräp,
men jag ropar här ett barnsligt litet kamratrop över
till er båt,
ni Naturens ögonstenar, ni som håller liv i en död värld.

En dag i ditt liv

1. Du klamrar en stund, du sover en blund,
du vaknar och fifflar med väder och vind,
och allt som kan heta och samlas i lort.

2. Du tar dig en sump, du krafsar i rump,
du ramsar och hackar i tänder och klor,
och allt som kan hackas och skramlas i bur.

3. Du heter en stund, du stammar en stump,
du skruvar och bökar i böner och ting,
och allt som kan samlas och staplas i lort.

4. Du tar dig en mö, du fastar i kö,
du famlar och babblar i biblar och lort,
och allt som kan märkas och sättas i hatt.

Du tar dig en kock.

(baserad på dikten "En Johan Nordgren", som jag skrev vid årsskiftet 2007-2008)

August Blanches staty

Författaren August Blanches staty står där varje dag.
En förstelnad varelse, utan liv,
som påminner om att författaren inte finns mer.
Han har i alla fall inte guidat litteraturhistorikerna,
och rättat deras felaktigheter om honom i sina böcker.

Han är lika tyst som sin staty.

Hur härligt vore det inte att gästas av honom idag,
så han fick se på oss med sina 1800-talsögon.
Kanske han skulle fatta vad som händer, att
det är på väg åt skogen. Vi skulle behöva hans perspektiv,
en romanförfattares djupa perspektiv från fjärran tider.
Nu ser han bara på oss från sin staty,
en förstelnad blick, som säger:
En gång finns du heller inte mer.

O LIV!

O LIV!
O du djuriska, levande Liv!
O du växtiska, växande Liv!
O levande berg och hav! O Liv!
Alltför länge har jag levt utanför dig,
levt i mitt huvud allena, utanför dig.
Jag bjuder in dig, o Liv, i min själ,
jag är trött på den levande döden
i civilisationen.
O LIV!
O du späda, hobbitaktiga liv!
Levande jord och mull!
Jag längtar till dig, och till den dag,
då jag slutligen ska förenas med dig,
uppgå i all-livet, hel-livet.

Välsignad vare djuret i varje människa

Välsignad vare du,
o sköra lilla djur i varje människa,
sköra lilla rädda djur som lider
under civilisationssystemets börda.
Allt för länge har du måsta gömma dig
skämmas över dig själv och din skörhet.
Välsignad vare du, som Lever
som är livslivets liv i varje människa
bakom den döda, förstelnade fasaden av civilisation,
välsignad vare du, o vilde i varje människa,
vilde som längtar efter sitt ursprung,
den ädle vilde som så länge har måsta gömma sig,
och som så har längtat efter att få uppenbara sig
på civilisationens ruiner.
Välsignad vare du,
o sköra lilla djur i varje människa,
du äger min beundran för evigt.

Trädets väsen

Trädet - vilket underligt väsen.
Så levande och vilt, så verkligt.
Trädet är ett levande väsen.
Kanske är det medvetet också, på något underligt sätt.

Men det lever så långsamt,
långsammare än sniglar,
den är en förebild för oss i långsamhet och djup.
Jag tror trädet är en livsnjutare,
som lever i nuet. Långsamt och djupt, med djup
verklighetsförankring.
Såga därför aldrig ner ett träd om du inte absolut måste.
Även det har lika mycket rätt att leva som du.
Och den är en för fin varelse för att lättsinnigt sågas ner.

Ändstationen, kloaksystemet Internet

Så har jag alltså kommit hit
till slutstationen, ändstationen
soptippen där allt i civilisationen till sist hamnar
kloaksystemet kallad Internet
civilisationens konstgjorda andevärld
dit allt flyttar när det dör den andliga döden
och vill bli känt och dyrkat
i tävlingen om status och makt.
Och där man kan rota efter ätliga ting.

Så har jag alltså kommit hit
till slutstationen, åldringshemmet,
till TV-skärmen upphöjt i tio
där man kan forska i alla artiklar
och där man kan gripas av en längtan
att civilisationen snart skall upphöra
där man kan forska om tider och stunder
kring civilisationens eventuella slut.

För man har t.om. tråkigt här på internet
så mycket kloak finns här.
Särskilt på facebook, internet inom internet
där glättigheten och ytligheten
verkar vara utan gräns.
Alltmedan det mörknar på civilisationens horisont.

Civilisationen håller på att bli gammal

Civilisationen håller på att bli gammal.
Den får inte längre samma kickar som på yngre dar.
Civilisationen är mätt på dagar,
som en gammal tyrann som blickar tillbaka,
och som kanske för första gången i sitt liv
rannsakar sig själv lite grann,
undrar om det finns chans till benådning från dödsdomen,
sörjer lite halvhjärtat sina otaliga illdåd,
undrar om dess död skulle ge den förlåtelse,
nu när bara döden återstår.
Civilisationen hoppas att döden ska ske snabbt,
och att det inte skall finnas något liv efter döden,
inget helvete, ingen himmel, ingen yttersta dom,
att slutet på existensen kanske skulle försona allt.
Civilisationen håller på att bli gammal,
energin håller på att sina,
och jorden har fått feber på grund av den.

Tiden för försoningsförhandlingarna har kommit,
de görs på klimatkonferens efter klimatkonferens,
kanske skulden till Moder Jord kan återbetalas, så civilisationen slipper dö,
hoppet om det är förtvivlat,
och den tänker hett på om kanske dess död
kunde försona allt.

Jag vill inte börja jobba

Jag vill inte börja jobba.
Jag jobbar redan. Jag är anställd
av Moder Jord. Jag jobbar för
Det Nya Jerusalem,
paradiset på jorden,
som ska byggas genom permakultur
och skogsträdgårdar.
Jag jobbar för att åkrarna ska bli till skogar.
Samhället har kommit för sent till mig,
jag är redan anställd, och betalar skatt
enbart till mitt enda fosterland, Moder Jord.
Jag vägrar att betala skatt till dödsmaskineriet.
Jag vägrar tjäna civilisationen.
Nej, Det Nya Jerusalem skall byggas
genom bildning och permakultur.
Vi skall förfina och levandegöra själen och jorden,
och få betongförgrovningen på fall,
så att skogarna, mullens förfinade, levande bildning
kan få växa sig starka igen,
fulla av fruktträd, nötträd och bärbuskar.
Djuren är mina arbetsgivare.

Är livet på jorden värt sitt lidande?

Gör lidandet på jorden
att det vore bättre
om livet på jorden inte fanns?
Är livet på jorden värt allt lidande det innefattar?
Har filosofen Eduard von Hartmann rätt
när han menar att allas slutliga självmord
vore det rätta och sanna slutet?
Är inte ett enda cancerbarns obeskrivliga lidande
nog för oss, så att vi började hoppas
att livet på jorden självt snart ska ta slut?
Kanske livet på jorden var värt sitt lidande
i ursprungstillståndet på stenåldern,
men nu, i händerna på cancersvulsten Civilisationen
har lidandet blivit så massivt
att det vore bättre om livet på jorden inte fanns.

Tyst är kosmos

Tyst är kosmos.
En liten tid gör vi några märkliga ljud,
sedan återgår allt till den tystnad
det kom ifrån, till ursprunget.
Tyst är kosmos. Ingen Gud
är där och bryter tystnaden.

Och ljuden från civilisationen
knappt märkbara.

Arvo Pärts stumma musik

Arvo Pärt lagar underliga ljud
Peak sound, ljudtoppen, den-klassiska-musik-toppen
innan allt börjar tystna,
han lagar underliga sorgeljud,
en djup, djup sorg över allt som gick fel,
en sorg över framtida generationers svåra öde,
en nästan stum sorg,
där döden är överallt närvarande,
han komponerar för framtida generationer, stum av sorg,
denna förstummade requiem-musik.

Lamm-stammandet

Lovad vare

det sköra lamm-stammandet,
det vackra lamm-famlandet,
i naturens famn-ramlandet,
det slutliga hamn-skramlandet,
då båten går i land-gamlandet.

Hycklarna i Paris

Delegater från hela världen
flyger till klimatkonferensen i Paris
för att förhandla om att minska utsläppen.

Det är pratandet som gäller,
inte att vara ett exempel
i sin egen livsföring.

Nej, världen fortsätter att prata på,
följer delegaternas exempel,
och lyxen och de talrika flygresorna
fortsätter som förr.

Det efterlängtade misstaget

När skall civilisationen
göra en sådan miss
att den tappar sitt ansikte
och visar vem den egentligen är?

När skall den vilda naturen
i misstag göra en så vacker blomma
att den återvinner sitt ansikte
och visar vem den egentligen är?

De hemlösa

De hemlösa
smyger omkring i civilisationen
som rådjur i skogen.

Deras ekologiska fotavtryck
går nästan inte
att avläsa.

Döden

Döden nalkas
som det oändliga tomrummet
i kosmos.
Döden nalkas
som en mossig värme från urminnes tider.
Döden nalkas
som en Kristus som knackar på dörren
för att hålla nattvard med mig
på naturens underliga sätt.
Döden nalkas,
hon frågar inte om lov.
Döden nalkas,
kanske bär hon på den slutliga befrielsen,
lidandets eviga slut.
Döden nalkas
smygande som tre rådjur i skogen
hon nafsar försiktigt med sin blöta nos
på mitt huvudhår som på gräset på en sommaräng.
Döden nalkas.

Det bästa sker i hemlighet

En räv i natten smyger sig kring husknutarna.
Livet smyger sig kring civilisationens knutar.
Det bästa sker i hemlighet.

Edens väktare

Det är natt. Väktare patrullerar på gatorna
kring de rikas himmel - ett shoppingcenter.
Där utanför ligger några hemlösa och sover.

De hemlösa är bland väktarnas värsta fiender,

de hemlösa och de romska tiggarna,
detta pack, dessa löss på samhällskroppen
-enligt väktarnas mening.
Deras uppgift är att se till
att de rika förblir i himlen
och de fattiga i helvetet.

16.11.2015

Salig du som helt fattig går

Salig du som helt fattig går
utan så stora krav på livet
nöjd med din enkla lott och står
på god fot med allt som är dig givet.
Salig du som med allt är vän,
på god fot med naturen och döden.
Dig skadar ej döden så hårt som den
som ska härska och befalla sina öden.

Salig du som kan somna in
på din post, med gott samvete.
Dig blir icke döden så tung, men din
gode herde som för dig på bete.
Du skall beta vid den eviga vilans vatten där
och barn och vänner skall finna i dig glädje,
de ska näras av ditt minne och ha dig kär,
det är nog, det kan du nog medge.

Och civilisationen kör på med sina fasader

Och civilisationen kör på som vanligt
med sina fina fasader.
Där bakom dör och ruttnar livet alltmer.

Få är de som märker något.

Måste även fasaderna ruttna
för att vi ska vakna och
inse vad vi gjort?

Måsarna och brödbiten

Måsarna som strider om brödbiten i
Stockholms centrum:
Plötsligt, som i blixtbelysning
ser jag verklighetens och naturens tragik,
all naturromantiks nederlag,
och jag förstår varför det är så svårt
med parrelationer.
Vi kommer aldrig att komma undan detta.
Och ändå är Naturen så vacker.

Poesins åldrar

(en tankelek)

Antiken var poesins tidiga barndom.
Medeltiden var poesins grundskoleålder.
Renässansen var poesins tidiga ungdom.
Barocken var poesins sena ungdom.
Klassicismen var poesins mandom.
Romantiken var poesins medelålderskris.
Realismen var poesins övre medelålder.
Nationalromantiken var poesins pensionsålder.
Modernismen var poesins ålderdom.
Högmodernismen och senmodernismen var poesins död.
Postmodernismen var poesins ruttnande lik,
och förruttnelsen har ökat sedan dess.
Vi ser detta tydligast i språkmaterialismen,
och den allt obegripligare diktningen,
där mening och begriplighet, poesins kött,
är i upplösning.

Uteliggarens bibliotek i skogen

Uteliggaren ville också ha ett bibliotek
i sin hydda i skogen
för att inte svälta ihjäl i själen,
där i sin lilla koja samlade han
några av världslitteraturens bästa böcker,
enligt "öde-ö-principen".
Det fanns inte mycket han kunde ha där,
det mesta som skrivits intresserar inte uteliggare
särskilt mycket,
det mesta är av eliten för eliten,
uteliggarna har inte sin egen litteratur
inga egna författare,
deras skrifter har inget hem,
de möglar bara bort i de fuktiga hyddorna
när man samlar dem på hög.
Så har det alltid varit,
de fattigaste, uteliggarna och tiggarna
når inte litteraturen,
och litteraturen når inte dem.
Och den litteratur, som trots allt
finner sin väg till uteliggarens hydda,
är dömd till undergång,
fuktskador och mögel gör att den inte
kan räddas.
Så äter naturen sakta upp de bästa böckerna,
(enligt uteliggaren),
de som håller att läsa
i yttersta fattigdom och nöd,
böckerna som urfolken behöver i sin kamp,
böckerna som skall utjämna
skillnaden mellan
de rikastes och de fattigastes
kulturella kapital, den skillnad
som med tiden blivit astronomisk.

Den lilla flygande insekten

(Djurlivet kommer nära på luffen. Jag blev så betagen av en liten flygande insekt som satte sig på mig att jag skrev den här dikten:)

Den lilla flygande insekten
har stannat på min hand
som den vill utforska
med sin Pippi Långstrump-blick.
Full av Emil och Pippi
tar den några förvirrade steg,
den fattar inte mycket
av vad det här är för en varelse,
kanske ett slags vandrande träd,
en underlig växt,
smakar dock gott.
Sprödheten och finkänsligheten
hos insekten
är oemotståndlig, där den luffar fram.
Detta är sannerligen
en naturens ängel.

Det sanna evangeliet

Det sanna glädjebudskapet
är inte det om Jesus Kristus
utan det att naturen finns.
Att det finns något så vackert och ljuvligt
som vitsippor, sparvar, hundvalpar, fjärilar, humlor, kor, björkträd
och spädbarn.
Dessa ger mig skäl att leva.
Att varje dag komma ihåg att dessa finns,
det är Evangeliet och livets sanna mening.
Det är lätt att glömma dem och deppa
här i stadens tristhet och betongiska livsfrånvändhet.
Men stannar man bara lite upp,
kan man höra den väna musiken från paradiset.

Jag har varit död i en evighet innan jag föddes

Jag bär inom mig ett dunkel, som tiga vet:
jag har varit död i en evighet
innan jag föddes. Då min mor var en sten
med urtidsblod i sin ven.

Jag minns inte längre hur det är att vara död,
det var allt för länge sen det ljöd
det urtidsrop, som bragte fram min själ,
det är synd, det vet jag så väl.

Jag bär inom mig en undran, som ej tar slut:
hur det blir, när jag en gång dör ut.
Därefter skall jag vara död i en evighet.
Hur det känns, det gudarna vet.

Nerskräpning

De romska tiggarna
tvingades flytta lägret:
de skräpade ner i skogen.
Staden stod kvar
som ett gigantiskt skräp i naturen,
men räknades inte som skräp.
Det har aldrig räknats som skräp,
och den gigantiska platsskräpkontinenten i Stilla Havet
tänker få på.
Deras upphovsmän går ostraffade ibland oss än.
Bara romerna och de hemlösa
- syndabockarna -
de mest utsatta av oss,
får betala med sina hem.